

אמר להם הממונה פרק שלישי יומא

לב.

עין משפט
גר מצוה

בג א מיי פ"צ מהלכות
עבודת יוה"כ ה"ג:

רבינו חננאל

אמור בר חסדא גמירי משח
בטילותו ושערה קדישין
כדין גדול טוב ומקדש בו
כינס. ואם עשה העבודות
בשחר כדכתיב: ואתה
בשכר צדקות לעשות תמיד
שחר [בבבב] וזה. צריך
לעשות כמו כלל וכלל
ויום, כדכתיב: בבואם אל
אלה מועד [א] יתנום [א]
אלא מיתו וא' בשעתם
המובט לשרת להקטיר
שחר לה'. הנה טובל
במבדיל של שחר. אבל
בשכר עבודת היום בבגדי
ללבן, צריך לעשות אחת,
כדכתיב: כחנת בו קודש
ובשור ומגביד בו חייו ל'
לכש וזכניו ד' עבדי קודש
היום ורחץ במים את כשרו
לעבדו, הנה שתי טבילות.
ולבש בגדי יום וועבד
כל עבודת היום. וכתב
אחור אל אלו מועד
ושפסח את בגדי הבה שר
אל הקודש
ותבשם שם ורחץ את
בשורו במים במקום קודש.
והנה ' טבילות. ולבש
בגדי יום וועד את
עולתו ואת עולת הים
שלה עבודת יום
והפרים בין עבודת יום
בין עבודת חוץ, אלא ובה
אחור אל אלו מועד
ולבש בגדי יום וועבד
את הסדר ואת כחול. כל
סידור הענין, תמיד של
עבודת היום וזה. עבודת
השחר בבגדי יום אילו
ואילו העם בבגדי וזה
על מוכח החצון. ואחר
כן בן בן אחור אל אחר
מועד להוציא את הכף
ואחר המחתה בבגדי יום
תתמיד של בין הערבים
הקטרת והנחת בבגדי
יום. זה. הנה ' עבודות.
וכל המשנה מעבודה
לעבודה צריך טבילה הנה
' טבילות. ומנא ל'
ששכל כל טבילה שני
שנאמר ופסח
ורחץ ולבש. דרוש
ההוצאה עם הפשיטה וזה
להבישה, כלומר חן הוצאה
לפשיטה וכן
להבישה. פיר מקום שני
שנאמר טבילה, כיון ששפת
ההעלאה איברים לכבש וכן
מכח מלכות ויבוא
בהן חן העבודות טעון
קדוש ידים ורגלים וכו'.

תוס' ישנים

בצוונטרס דאמריינן בק"ו
לדבישה טעון קידוש. ואין
נראה לרבינו שמואל דדבר
הלמד בק"ו אי חוזר ומלמד
בהיקש איבעיא לן בפרק
ה"ה מה לדבישה של שחרית

גמירי חמש שביצות וכו'. תימה לי אי הלכתא קרא למה לי לקמן וי"ל אי לאו קרא הוה אמינא חמש טעיות טעבול אפילו צוה אחר זה כולם ביחד להכי אנטרין קרא דכשהוא משנה מעבודה לעבודה עבדי לכו ואי לאו הלכתא הוה אמינא אינו משנה מעבודה לעבודה עבדי אלן ג' פעמים דהוה לכו ג' פעמים

טבילות ותו לא: וא"י בסדרן לא משכחת דהו"ה מביירות. וא"ת ומנלן דהאי קרא שלא על הסדר נאמר טפי משאר קראי דילמא קטורת דיוס הכפורים שלא על הסדר נאמר ומסכתא זה ה' עבודות תמיד של שחר צבגדי וזה קטורת דיוס"ה צבגדי לכן אילו ואיל העם צבגדי וזה עבודת היום צבגדי לכן מוספין ותמיד של בין הערבים צבגדי וזה וי"ל אם איתא דלא הוה הפסק בין הולאת קף ומחטה לעבודת היום שלפניה לנה נאמר דה וזא אהרן והא התם קאי אלא ש"מ משום דלפסקה בעבודה חילוה להכי כתז וזא וא"ת אי"כ לימא משום דכתיב וזא אהרן ש"מ שלא על הסדר נאמר ומאי אינטריך רב חסדא למימר טעמא משום דגמירי ה' טבילות וי"ל דה"א גזירת הכתוב הוא שיוציא קף ומחטה לאחר גמר עבודת פנים ושז חזר לפניס ופושט את בגדי הדז והניסם שס ושז יוצא ועושה אילו ואיל העם ומוספין ותמיד של בין הערבים ואיתא דהאי וזא אהרן לאו להוציא קף ומחטה אלא להפסיק בעבודת פנים ונימא וזא אהרן להקטיר קטורת או להזאת פר ושעיר ואי משום ה' טבילות נימא דמפסיק צבילו ואיל העם בין קטורת להזאות אכל הולאת קף ומחטה מנלן דעבודה היא להלכין לה טבילה פני עמא וי"ל מוס דכזר כתז כטולה עבודות היום וזא והציא אכל הולאת קף ומחטה לא כתז להכי איכא למימר דהולאת קף ומחטה איירי: **ומה** במקום שאין מעון מביאה מעון קידוש וכו'. ליכא למימר טמא ליכנס לעזרה יוכיח שטעון טבילה און טעון קידוש דיי"ל מה להתם שאין עוזד תאמר ציוה"כ שחא רואה לעבוד

ר' יהודה מגין לחמש
 ין שמובל כהן גדול
 לומר ובא אהרן אל
 בשרו במים במקום
 ל המושג מעבודה
 אשכחן מבגדי לבן
 לב לבגדי לבן מגין

מה לבישה מעון קדוש אף פשיטה
 ואם תאמר והא לבישה גופה
 בק"ו אחיה ובעיה היא צפרק אחיה
 מקומן (ובמש 97 ע:) למ"ד חבר מלמד
 אוליין אי דבר הכא בק"ו חוזר ולמד
 בהיקס צקדים וי"ל דהני מיילי
 צקדים * כגון קרצנות גופייהו:
 מה

זמנו ^(א) לדרוש יש יך שלם תצות הללו שהן יתירות כוון ולקמיה מפרס
ו'. הך מילתא רבי קאמר לה דגמר טבילות מורחך במים דכתיב בצגדי
טביל הכתוב ורחך צין ופשט וגשם ליתן רחיה לפשטיה ורחיה ללבישה:
ון המורה אלא מדברי סופרים לזכור טומאה ישה: **טעון קידוש**. דכתיב
טעון טבילה. בזה"ל לכל חליפות בגדים: **מה לבישה טעון קידוש**.
טעון קידושין דמיבשה ליה לטבילה ^(א) להחליף בצגדי זהב כר' ירודה:
כפרתו

אחיו מקומן [ובחסד ג, ב] [למה דאית] [למאן דלית] ליה לרב פפא דהאס ולא איפשיטא, אלא טעון קידוש בראמירין לעיל ופיקין לן מקרא לנקמן בשמעתין צבואס אל אהל מועד ובקרי ור"ת אומר דלאו קשיא היא דכל אותם [מירוח] שאומר שם בתלמוד בריש אחיו מקן ולא בצנדי קדש.

עשרה קידושין. לחמש טבילות: **השעה** הוו. דמקרא ליה טבילה
רשאונה חד קידוש: **אמי** לך **רנן**. קידוש עשירי האסר כאן:
קידוש בשרא כשגמר עבודת כל היום ופושט בגדי קודש וילביש בגדי
חול: **עזי** ליה **הס**. כשבא לפשוט בגדי קודש ללדין סבירא לן
מידוש חד אפשיטה ופליגא ללבישה ופר

מאזיר לא מקדש מידי שהרי אינו בא
ללבוש בגדי קודש: וזא אהרן אל
אהל מועד. נאמר אחר שגמר
הקטרה וממן דמים פר ושעיר: למה
הוא זא. אל ההיכל הרי גמר
עבודותיו אף במקרא זה לא פירש
מה יעשה לשם: אינו זא אלא
להוֹלִיץ כף ומחטה. שהיה בין הצדדים
כדכתיב ^ה ונתן את הקטרת על האש
וגו': שכל הפרשה. נאמרו המקראות
על סדר העבודות ^ה המחלפות
כסידרן בפרשה כך סדר עבודתם
חוץ ממקרא זה שכתב הולאת כף
ומחטה עם עבודות הפנימיות ולא
הפסיק עבודת אילו ואיל העם בנתיים
להיה לו לכתוב בתחילה וילא ועשה את
עולתו וגו' ואח"כ וזא אהרן להוֹלִיץ
כף ומחטה ואח"כ ופשט את בגדי
הצד והניחם שם ורחץ את צשרו במים
ולבש את בגדיו שמונה של כל השנה
ועשה המוספין ותמיד של בין הערבים:
מאי טעמא. לרץ להפסיק באלו ואיל
העם בין עבודת היום להולאת כף.
ומחטה: **אמר רב חסדא גמירי.**
הלכה למשה מסיני: **חמש עבילות.**
צו ציוס: **ואי כסידרן.** של עבודות
כתיב מקרא זה: **לא משכחה צון אלא**
שש עבילות. אחת לתמיד של שחר
ואחת ציוו וצין עבודת היום כולה עם
הולאת כף ומחטה ואחת צין הולאת
כף ומחטה באלו ואיל העם ועמהם
המוספין ותמיד של בין הערבים
לתייר צריר להפסיק אילו ואיל היום

במקום שאין מעון ממש
שמעון מבילה אינו רר
להלן קידוש אחד אף
יובא אהרן אל אהל
הבד אשר לבש⁷ מה
אדם פושט אלא מזה
פשיטה ללבישה מה
פשיטה מעון קידוש
מבילות ועשרה קידוש
ומקדש בו ביום תלמ
אהל מועד ורחץ או
קדוש הא למדת ע
לעבודה מעון מביל
לבגדי זהב מבגדי

שני השערים וג'ו וכוליה עיניו: **וואמר בנדי קדש הס.** בתוך מקדו ו
מאי דרשה: **והמש עבודות הן.** אחי בן לרבי בן לר"י: **ס"ו לפשט ורח**
לכנ ואייתר ליה האי קרא דר"י ודרש לה לקידושין ופשט ורח ורח ולכ
מה מקום שאין טעון טבילה. כל ימות השנה הבא לעבוד אין טעון טבילה
(דפנות מ) צבואס אל אהל מועד ובקרבנס ורח המוצא ירחו: **מקום**
שנפתקא לן מ"קו מטיבילה כדאמרן ורח דרש ר"א ברי"

מסורת הש"ס

(א) [לקמן ע':], (ב) [צ"ל
וכל], (ג) [לקמן ע"א. וש"נ]
(ד) [זבחים יט':], (ה) [לקמן ע"א.,
(ו) [ויקרא טז].

תורה אור השלם

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מה לבישה וכו'
בגון קרבנות גופייהו.
עי' לעיל דף כג ע"ב תוס'
ד"ה ילצש:

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה אלו
בא כו' על סדר
העבודות המתחלפות
סמיקר: (ג) ד"ה ואומר
נגדי קדש הם. צמון
מקרא וזה עממי יש
לך שלש חיבות הללו
שהן יתירות לדרוש כו'
ולקיים מפרש: (א) ד"ה
מה לנישה כו' דמייני
ליה לנצילה כשבא להחליף
מבגדי לבן לבגדי וזה
כו' יסוד:

מוסף רש"י

חרץ מפסוק זה. מביא
 זו, שהיא אחר עשית עולמו
 ועלת העם וקצרת
 תמורה רע וטעם שנשים
 בחן בנגדי זה וטוב
 ותקדש ופוטנן ויבש בגדי
 לכן ובה אל אל חל מועד
 להולא את הכף ואת
 המחמה שקטיר זה
 הקורת לפני ופנים
 (ויקרא טז כא). ונשרה
 קידושין. ידיו ורגליו מן
 הכיור (לעז יט). בו
 ביום. ביום הכפורים
 (זו).

תום' ישנים

למה הוא בא. כי אין
לומר שזה שם כדי לפשוט
בגדיו ולהניחם לפנים,
דהא ודאי מקטמא אין
מזיה להניח בגדיו לפושטם
לפנים, דוהניחם שם אינו
משמע (שהניחם) [שניחם]
שם אלא שחל ישתמשו שם
עוד, דהא איכא גמי [מאן]
לחבר שחזינו לרהי דהנינו

ה"ג וב"ז הפרשה. ולא
נפקא, אלא שיטי עבודות
טבילות. מקום שמעון
לא יטרח קידוש, דהא ט